

חייל אל חיילים

אנו ביחידה גדולה או שעה שאנו מפעילים את כלי הנשק נגד האויב. גורמים אלו משפיעים על שיטות הלחימה.

אנו שואפים להפתיע את האויב ולהביאו למצב הלם. ועלינו להתחסן כדי לעמוד בפני האויב שעה שהוא מפתיע אותנו או שואף להביאנו למצב של הלם. אבל אין די בחיסון בלבד. מוראל, משמעת קרבית וחיסון הם "החוט המשולש" המהווה את "ההתנגדות הפנימית" של הגוף הצבאי. אולם כאן הפעם נתעכב על החיסון בלבד.

החיסון הקרבי מהו? היסוד של החיסון הקרבי הוא מציאותיות האימון. אימון מציאותי מכשיר כל

נהוג לחסן את הגוף על-ידי זריקת-חיסון. כדי ליצור בו כוח-ההתנגדות להתגבר על חידקים שעל-ליהם לתקוף אותו. מונח זה, ללא השנאה מלאה, אפשר לשאלו לאותו חלק של הכשרת גייסות שיש לראותו כמידת "ההתנגדות הפנימית" הדרושה לחייל לעמוד בתנאי ההתמודדות של שדה-הקרב. על-כן חשוב קודם-כל לדעת נגד מה דרושה "ההתנגדות הפנימית" הזאת, ורק אחר-כך אפשר יהיה לעמוד על דרכי החיסון ואמצעיו.

בהעלותנו רשמים משדה-הקרב אפשר להצביע על תופעות מסוימות. למשל: השפעת הרעש של מטוס צולל על גייסות מחופרים רבה יותר מנוק

מוראל, משמעת-קרבית וחיסון הם "החוט המשולש" המהווה את ההתנגדות הפנימית של הגוף הצבאי.

חייל להתגבר על "פחד דמיוני" ו"פחד מציאותי" המתרחשים בו בשדה-הקרב. רעש שדה-הקרב מביא לפחד לא מציאותי, אולם עירנות למשק ונפץ היא מציאותית. ידיעה מתורגלת מאפשרת לכל חייל להעריך, לשקול ולאמוד את המגבלות של הטנקים וכתוצאה מזה להעני נגדם. אין הכונה כאן להעזה הנובעת מזלזול בסכנה מהם אלא להעזה לשם ניצול מגבלותיהם כדי להשמידם. אימון משותף עם טנקים מפתח העזה כזאת. הוא הדבר ביחס להפצצות והפי-גוזות אויב. אין כל יחס בין הרושם מהרעש והשריקות לבין מיעוט הנפגעים כאשר גייסות יודעים כיצד להתנהג בשדה. האימון בחיי-שדה קשים, ויהיו קשים

הפצצה שהוא מטיל; הוא הדין בשריקת פגז מרגמה והנוק שהלה גורם. והוא הדין בתופעה של הסתגנות אויב מאחורי הקוים וההדגשה של "אנתנו מנותקים — נגמר, להניח את הנשק?" במקום לספור את הנפגעים וכמות התחמושת שנשארה ולהוסיף להלחם. שיטות הלחימה ברובן מנסות לנצל את פחדו של החייל המתהלך בהרגשה שהוא מנותק מן העורף כתוצאה מהסתגנות ואיגוף אויב או פעולת צלף בודד בלתי-מאוכן. החרדה לראשנו טבועה בכולנו, ולכן אנו מצטמקים ומתכוזים בכוכנו בשעת הפצצה, הפגזה ויריות או כאשר טנק עובר על השוחה שלנו. מצד שני מתעוררת בלבנו הרגשת כוח כאשר פועלים

„אבידות עצבים“ מתוך המספר הכולל של אבידות. ע"י תרגול מתמיד, שיתוף פעולה עם כל סוגי כלי הנשק ונגדם באש חיה אפשר לחסן את היחידות בפני אבידות אלו. פרט לחובת הדיווח המדויק והמידי הכרחי שהנוהג, המשטר בשדה-הקרב שבו יאומנו הגייסות ודרך התגובה המידית והמבוקרת תשזור בתוכה לא רק תגובה נכונה ע"י שימוש נכון בכלי-הנשק, מבחינה טכנית, אלא שתגובה זאת תהיה פעילה והתקפית תוך גילוי תבונה, והעיקר שתמיד תהיה נועזת, עד כדי חירוף גפש. לכל סוג יחידה, בהתאם לייעודה, משימתה ונשקה, תהיה דרך תגובה משלה, אולם סה"כ התגובות חייב להביא לא רק לגטרול האפקט שהאויב יוצר, אלא להכרעת הכוח היוצר אותו.

הדרך להשגת נושא זה, לאחר ניתוח השאלה הכפולה דלעיל היא מסלול קרב שאותו יעברו כל היחידות. מסלול-קרב זה יהיה שיא באינטנסיביות של אימון. אחרת נסכול יותר מתוצאות „אבידות-עצבים“ מאשר מאבידות פיזיות ומן הפחת של התחמושת.

„הייל“

ככל שיהיו, מחסן את האנשים בפני התוצאות הבאות מעייפות, צמא, רעב ולכלוך.

העברת אנשים דרך מסלול קרבי ותחת אש כדי למנוע „אבידות עצבים“; פעילות אינטנסיבית, כש-האנשים נתונים לפצצה, לתגובה מידית כמו אש נ"מ — אלה הם קוי החיסון לקרב.

את החיסון הקרבי יש לבחון אגב ביצוע האימון ובחיי יום-יום. והשאלה הנשאלת כפולה היא: נגד אילו תופעות בשדה-הקרב על החיסון לעמוד? וה-אם אמנם עומד החיסון המתבצע נגד תופעות אלה? הקושי הגדול הוא לנתח ניתוח נכון את התופעות שהן פרי האפקט שהאויב יוצר בשדה-הקרב.

התופעות הנראות הן רבות. נגע בחלק מהן. המשותף שבתגובה נגדן הוא מהירות ודיוק הדיווח של אנשינו אחורה, כי נגד כמה תופעות מן ההכרח שיופעלו יחידות אחרות למשל אש נ"ס כתגובה להפגזה של ארטילריה ומרגמות. עיקר התופעות הן אש נשק-קל, אש נשק-ארטילרי, הפצצת מטוסים ופעולת טנקים. אלו הן תופעות שגרמו, גורמות וכפי הנראה יגרמו את המספר הגדול ביותר של

